

Een poging tot definitie

Gecreëerd in 1995 door Sensei Habersetzer, is het Tengu Instituut (T.I.) geen nieuwe vereniging zoals C.R.B. maar een nieuwe originele werkrichting op basis van klassieke Budotechnieken (van het type Karatedo in het bijzonder), maar op nog beperkende wijze (zie hierna), in het kader van "Centre de Recherche Budo", nooit buiten dit geheel door zijn ontwerper beschouwd als essentieel voor een goed begrip van zijn intenties.

Het T.I. moet verstaan worden als het logische resultaat van de onderzoekgeest waarvan Sensei Habersetzer sedert meer dan 25 jaren, in het kader van zijn C.R.B., het bewijs levert. Deze verlenging is zowel natuurlijk als nauwkeurig.

Door het "natuurlijk" te noemen, is hij, in principe, verstaanbaar en toegankelijk voor iedere beoefenaar van vechtkunsten echt betrokken in een benadering (die veel verder gaat dan een fysieke en sportieve activiteit) en niet onvoorwaardelijk gekoppeld aan beperkingen opgelegd door een stijl, een school, een expert.

Het T.I. is de uitdrukking van een levende Budobeoefening, evoluerend vanuit een Traditie waarvan enkel de diepe en reële waarden zijn weerhouden, bestendig aan de tand des tijds, dus die verdienen begrepen en doorgegeven te worden aan de hedendaagse gemeenschap en deze van morgen (aldus: gevoel voor respect, de inspanning, verdraagzaamheid, het leven, een ethiek, een duurzame benadering...). Het aanleren van deze menselijke waarden vormt de roeping zelf van Budokunsten zoals ze werden doorgegeven sedert eeuwen.

Door het als « nauwkeurig » te betitelen, is Sensei Habersetzer, omdat hij afstand wilt nemen van een simpele folklore die de werkelijke uitdagingen van onze tijd willen ontwijken, de eerste om te weten dat dit verlengstuk, aan de basis kan liggen van een totaal onbegrip, gaande tot een totale verwerping : men aanvaardt het idee van het gevecht in het kader van de Dojo, beschermde omgeving, onder de vorm van hoofdzakelijk ludieke handelingen en bekleedt door voor de geest verzekerende psycho-filosofisch-religieuze concepten, maar eenvoudig het idee dit te willen overbrengen naar de reële wereld schokt, verontrust.

Maar iedereen weet dat onze hedendaagse gemeenschappen, in hun voortdurende veranderende omgeving, geconfronteerd aan geweldvormen die weinig of niets meer te maken hebben met wat ze nog geen halve eeuw geleden waren, in staat moeten zijn om het hoofd te bieden aan de uitdagingen die de hunne zijn en niet meer deze van de Chinese of Japanse gemeenschappen van voor de industriële revolutie.

Maar hoewel een groot deel van de Budokas bereid is om dit intellectueel toe te geven, zijn weinigen echt klaar weg te gaan uit de opgebouwde wegen, zorgvuldig onderhouden door kapelpreken welke gemotiveerd zijn door een nood aan cliëntwinning die, zonder inspanning en zonder verantwoordelijkheid, veel kan opbrengen...

Want, in het kader van de training van het T.I. (men spreekt over « Tengu weg », « Tengu-no-michi"), gebruikt men een echte taal, efficiënte concepten en aangepaste technieken, om een agressief geweld dat ons elke dag kan verrassen te kunnen verwerken.

En elke gebruikte techniek, of het nu met de blote hand is (Kara-ho, methode van de blote hand) of met een wapen, oud of modern voor de meer gevorderden (Buki-ho : methode met wapens), alles is steeds in de geest van het REEEL gebruik van een echt WAPEN. Dit komt volledig overeen met de geest van de Traditie, wanneer de vechtkunst geen voorwerp was van een geanimeerd salongesprek maar een mogelijke hulpmiddel tot overleven.

Door aan de notie wapen (hand, voet, of een verlengend voorwerp) zijn echte zin van gevaarlijkheid en ernst terug te geven, opent de Tengubeoefening een echte bezinning, deze die uitmondt op de wil van de niet confrontatie en de zelfbeheersing, dit tot de uiterste limiet van overleven.

Ver van de sport, ver van het spel, is Tengu-no-michi een authentieke beoefening, uitermate serieus, fysiek en mentaal veeleisend, absoluut niet in de geest van de jaren 2000.

In feite is het Tengu instituut een smeltkroes van een SHIN-BUDO (« nieuwe » Budo), dat zonder exclusiviteit in zijn benadering (een mogelijke confrontatie met geweld dat men moet weigeren, maar altijd op grond van respect voor het leven, dus met controle en verantwoordelijkheid in zijn handeling), technieken en tactische houdingen, die zich uitgebreid hebben bewezen in de voorbije eeuwen, moderne deskundigheid, onophoudelijk geactualiseerd op basis van ervaringen opgedaan in andere omgevingen dan de Dojos.

Sensei Habersetzer definieert graag zijn « Tengu Weg » als een realistische wijze om een vechtkunst niet als een sport te beleven maar als een wel bedachte keuze rekening houdend met de eventuele confrontatie met een echte uitdaging overleven. Vandaar zijn wil om de efficiëntie van de geste te actualiseren, maar steeds in het kader van een tactische toepassing conform aan de morele code, onmisbaar bij elke globale voorstelling en verantwoordelijk voor een authentieke martiale beoefening. Hier wordt "Tengu-no-michi" "Hito-no-michi" ("de weg van de mens")

Om reden van het « nauwkeurig » concept van het « Tengu gedrag », en waar een verkeerd begrip snel een onaanvaardbare afwijking zou kunnen bewerkstelligen, de inhoud van zijn technieken kan niet verduidelijkt worden buiten de beperkte kring waarin enkel Budokas evolueren die, vorderend onder de directe controle van Sensei Habersetzer, zowel technisch bedreven zijn in hun discipline en mentaal bekwaam zijn de draagwijdte en de limieten van een aanvullende training en meer specifieke contouren te begrijpen. Dit omvat de technieken onder de noemer "Geïntegreerde Technieken van Zelfverdediging" (G.T.Z.), , "Integrated System for Personal Defence" (I.S.P.D.).

Voor wat betreft de interpretatie die moet gegeven worden aan de benaming « Tengu », reeds ruim uitgelegd door de Sensei, zij onderstreept goed het karakter van de keuze en verbintenis die deze zou moeten zijn van een echte Budoka geconfronteerd met de dagelijkse uitdagingen, binnen en buiten de Dojo. Met andere woorden, vooreerst, een houding, een wil, principes, een verantwoordelijke houding. En nadien: uitvoeringstechnieken van deze geestesgesteldheid, gemoduleerd in functie van de hedendaagse realiteit.

De traditionele vechtkunstscholen zijn pistes tot het aanleren van de fundamentele op het gebied van de geste evenals de onderliggende mentale benaderingen. Maar op het einde van een (zeer lange) tijd van verwerking van alle "boodschappen" opgenomen in de voorgestelde progressie, zouden de aangevoelde gewaarwordingen zich moeten personaliseren en, dus, de toegepaste technieken, tot dan traditioneel, moeten beïnvloeden.

Dit is een evolutie die men niet kan gewaarworden indien men opgesloten blijft in een onbuigzaam systeem, beschermend maar belemmerend, maar dat nochtans de materie uitmaakt van het traditioneel onderricht. En hoe kan men de Traditie meer respecteren dan door deze te doen evolueren in de tegenwoordige tijd met aanvaarding van de verantwoordelijkheid verwekt door een dergelijk rijpingsproces... Dit is wat Sensei Roland Habersetzer wilt teruggeven in zijn concept "Tengu-no-michi" : aan de traditionele kunst van Karatedo zijn beeld van "lege hand" (op filosofisch gebied) laten zonder echter te snoeien in het "krijgergedeelte" (op gebied van strijdmiddelen). Alles om de echte educatieve waarden te bewaren in het kader van een levende traditie, het is te zeggen zich ontwikkelend zoals de maatschappij waarvan het de uitdrukking blijft. Een echte uitdaging voor een geëngageerde en verantwoordelijke beoefening.

Vrije vertaling – Daniel Traweels – B.R.C. Halle